

vstajal. Koštrun pa je menil, da se bosta malo poigrala z Matijčkom, požene se toraj od zadaj in ga podere, še predno je bil na nogah. Našemu pastirčku je bila ta burka bore malo všeč in lezel je vnovič k višku. Koštrun pa zopet nazaj — trk! — in Matijček še vedno ni hodil. Pri drugem padci se je tudi precěj udaril na glavo, a koštrun se je vender še pripravljaval za nov naskok, toda Minka ga je odpodila. Matijček se je nekaj kisal, pa bolj na skrivnem, ker se je sramoval sestre. Ta večer je izprevidel, kaj se pravi: „Baca—trk“ . . .

Doma je naglo skrnil črevlje, da ne bi ga zopet karali, potem pa je šel v hišo čakati večerje. Za vrati na klopi pa je sedel ta večer star berač, ki je navadno prenočeval pri Gorjanovih.

„Ti dečko, ti imaš urne noge, ali bi skočil h krojaču in mi prinesel za dva krajcarja sukanca? Rad bi se malo zašil.“ Tako je poprosil mož Matijčka. Ta je bil postrežljiv in mu kmalu prinesel, kar je želel.

„No, ker si me tako hitro ubogal, podarim ti nožek. Tam za potokom v gozdu sem ga našel; sam ga ne potrebujem.“ Rekši, pomolil mu je pipec.

„Bog povrni!“ zahvalil se je Matijček uljudno ter močno zarudel, ko je spoznal svoj lastni nožek, kateri sta bila popóludne izgubila z Gašperjem, a ga doslej še ni pogrešil.

„Pokaži, kakšen je?“ dejal je oče.

Nerad ga je izročil Matijček.

„Čisto tak je, kakor tvoj, glej, glej!“ čudil se je oče Gorjan. „Kje pa imaš svojega, da primerjam? In še celò tako zarezo ima, kakor tvoj! To je čudno!“

Matijčku se pa ni zdelo nič čudno, marveč hudo, hudo. „Mari bi bil šel v šolo,“ zdihoval je in se kesal. A bilo je prepozno. Spokorno je toraj spoznal svojo napako in prosil odpuščenja. Beraču je bilo žal, da je spravil Matijčka v tako zadrego, zakaj menil je, da ga bode močno razveselil; toda on ni bil kriv.

„Za kazen pojdeš brez večerje spat!“ Tako je ukazal oče resno in mati je bila tudi takih mislij, da se Matijčku ne godi krivica. Samó Minki je bilo hudo, ker je brat jokal. Pa kaj je hotela? Ali ni zaslužil tega?

„Z Gašperjem ne grem nikoli in nikamor več,“ sklepal je ta večer Matijček v svojem srci in premišljeval nesrečni dan. Bil je popolnoma prepričan, da ne doživi nikdar več tako žalostnega. Da bi ga le kdaj zmodrilo!

I, Gorjanov Matijček, to vam je bil pač res Gorjanov Matijček!

Kajtimar.

Romaj.

Kdor za rana gre od dôma
 Mnogo vidi pač svetá,
 Truden zdaj po suhem rôma,
 Zdaj se ziblje prek morjá.

Romaj! romaj! — Kdor počíva,
 O težavah nič ne vé,
 Tudi rádsti ne vžíva,
 Kdor po svetu kdaj ne gré.

Pravi potnik vedno rôma,
 Stalne kože njemu ní,
 Ko končá svoj pot do dôma, —
 Leže in sladkó zaspi.

Milutin.

